

paa Vin og Beskatningen paa Brændevin, og dette nu bestaaende Forhold vilde blive forrykket, om man nedsatte Tolden for Vin og forhøiede den for Brændevin. Men dertil kommer — og jeg kan ikke negte, at det undrer mig — at den ærede Forslagsstiller erklærede, at Loven om Vskatten var en upraktisk Lov, der ikke kunde vente at blive til Virkelighed; og dog har han gjort alle sine Forslags Betydning afhængig af, at der blev vedtaget en Skat paa V. Jeg kan derfor heller ikke negte, at det undrede mig, at den ærede Ordfører for Mindretallet (Scharling) saa indstændig opfordrede Flertallet til at stemme for dette Forslag. Jeg antager, sat han selv vil stemme for det og ligesaa, at det ogsaa var en Opfordring til Mindretallet, han kom med. Jeg kan aldeles ikke forstaa, hvorledes han, der dog ikke onsker, at det hele Forslag skal føre os ud i et Uføre, saa indstændig har kunnet anbefale dette Underændringsforslag. Naar jeg nu gaar over til Udvalgsbetænkningen, da maa det være mig tilladt at bemærke overfor den høitærede Conseilspræsident og den ærede Stiller af Underændringsforslagene, at de have betjent sig af to Udtryk, som jeg ikke kan tiltræde. De have talt om at kaste overbord. Naar der tales om Nedsættelse af Tolden uden Kompensation, saa sig de, at de Penge blive kastede overbord, eller naar Staten overtager Udgifterne til Sindsygehøusestet, saa sig de, at de Penge ere kastede overbord. Nei, Pengene kastes slet ikke overbord, men blive i Borgernes Lomme, og det forandrer overmaade meget Betragtningen af den hele Sag. Jeg anser det for en god Finanspolitisk at lade saa mange Penge som mulig blive i Borgernes Lomme, fordi jeg tror, at de der ere mere frugtbringende, at de vngle endnu mere der, end naar de ligge i Statskassen. Deraf kommer det, at jeg ikke ganske kan se med de samme Øine paa de foreslaaede Nedsættelser som de to ærede Herrer. Hvis man med Retfærdighed vil bedømme det foreliggende Forslag fra Flertallet, saa maa man anerkende, at der deri er virkelig Fremgang fra det Forslag, som blev stillet ifjor; thi det Forslag, som blev stillet ifjor, havde den Ulempe, at der blev foreslaaet Nedsættelser, medens man lod det staa aldeles hen, hvorledes en Erstatning, som jo var stillet i Udsigt, skulde tilveiebringes. Her foreligger der derimod et aldeles klart og bestemt Forslag, og jeg kan derfor ikke forstaa, hvorfor Mindretallet har ment, at det slet ikke kunde tjene som Grundlag for en yderligere Forhandling. Jeg mener, at det netop kan tjene som et yderligere Grundlag, at det egner sig til at

afgive et Grundlag for en Overenskomst og en Forhandling med de andre Faktorer af den lovgivende Magt. — Der er to Grundsetninger, som gaa igjennem Udvalgets Flertals Forslag. Det ene er den, at med Krigsskattens Beløb skal Tolden nedsættes uden nogen Erstatning. Jeg kan ikke se Andet, end at denne Fordring ikke alene er billig, men ogsaa retfærdig. Jeg finder det stridende mod Tro og Love og imod den Retfærdighed, som man i Samkvæmmet mellem private Mænd ingentunde vilde tilfidesætte, om man vilde bibeholde en Lov, der var beregnet paa kun at være midlertidig, og som ganske klart fremtræder som kun midlertidig, naagt det, som tilsigtes ved denne Lov, er opnaaet. Der var jo ved dens Givelse ikke Tale om Andet — derom maa det dog være mig tilladt at have en Mening, da det er mit Navn, som staa ar under Loven — end at denne Lov skulde sætte Regjeringen i Stand til at udrede de ved den daværende Krigs Byrder og paaførte Udgifter, men Andet var der ikke Tale om. Hvis man havde ment, at det skulde være en blivende Forandring i Toldloven, saa vilde man jo ikke have ladet den fremtræde som en Krigsskatlov, men gjort Forandringer i den bestaaende Toldlov. Hvorfor lod man den fremtræde som Krigsskat, hvorfor skulde vi have disse forskjellige Beregninger af Indtægter og Udgifter, undtagen fordi man netop vilde have den sondret ud som en i særegne Forhold begrundet Skat? Naar nu en af Lovgivningsmagtens Faktorer mener, at Stunden er kommen til at hæve en saadan Lov, saa mener jeg, at Retfærdighed og Retfærdighed, Tro og Love maa bevæge de andre Faktorer af den lovgivende Magt til at give efter i saa Henseende. Den ærede Ordfører for Mindretallet har vist stor Skarpsindighed i Behandlingen af dette Spørgsmaal. Efter ham skal Krigsskattolden i det Hele gaa ud paa Foranstaltningerne til at fikre Fædrelandet. Det var der imidlertid ikke Tale om, der var kun Tale om at bære de Byrder, der foranledigedes ved Krigen. Ligesaa har han vist den samme Skarpsindighed ved egentlig at mene, at alle Nedsættelser i Skatter, der have fundet Sted, ere en Erstatning for, at Krigsskattolden vedbliver. F. Ex. den Lettelse for Skatteyderne, som fandt Sted ved Sindsygeanstalternes Overtagelse af Staten, skulde man betragte som Noget, der retfærdiggjorde, at Krigsskatten vedbliver, og saaledes ogsaa med meget Andet. Men der har jo ved Behandlingen af disse forskjellige Skattelettelser ikke med et eneste Ord været Tale om Bevarelsen af Krigsskatloven. Tværtimod maa